

“Kunst moet je raken.”

HELENA OLEWICZ

CREATIEF ONDERNEEMSTER

Eleven 11 Art Gallery

Helena Olewicz kent in haar leven drie grote liefdes: haar gezin, ondernemen en de schilderkunst. Een drieluik dat verstoord wordt wanneer Helena's echtgenoot veel te vroeg overlijdt. Ze stort zich op de schilderkunst, uit er haar gevoelens van verdriet en vindt er ook haar lach terug. Maar het ondernemersbloed kruipt waar het niet gaan kan. Dus opende Helena haar eigen kunstgalerij in Beringen: de Eleven 11 Art Gallery. Een gesprek over Kunst met een grote K en Ondernemen met een grote O.

40

Dat ze ondernemersbloed heeft, wist Helena al lang. “Toen ik een jaar of 6 was, droomde ik al van mijn eigen boetiek. Op mijn 21ste heb ik die droom verwezenlijkt. Maar in de kunstwereld kwam ik eerder toevallig terecht, al heeft creativiteit wel altijd in me gezeten. Ik was op zoek naar een schilderij voor mezelf, maar vond niets

Toen ik de Kunstprijs in Beringen won en voor een tentoonstelling mocht zorgen, was het voor mij ‘echt.’”

Al is het leven van een kunstenares-ondernemster niet altijd simpel. “De ene maand gaat beter dan de andere, dat is normaal. Maar een beetje meer medewerking van de overheid zou wel mogen. Ook banken zijn niet happig op kleine ondernemingen, en in mijn ervaring ook niet op vrouwelijke ondernemers. We worden nog te vaak beschouwd als diegene die het huishouden doet, voor de kinderen zorgt en niet voldoende kan focussen op een zaak. Terwijl net wij erin slagen om dat allemaal tegelijk voor elkaar te krijgen.”

“Dat ik me niet heb laten tegenhouden om mijn dromen te verwezenlijken, is dan ook iets waar ik trots op ben. Het was met vallen en opstaan – en soms had ik het gevoel dat het meer vallen was – maar elke tegenslag heeft me ook gemaakt tot wie ik ben. Zonder tegenslagen had ik mijn galerij waarschijnlijk niet eens gehad. Toen mijn

**“IK HOOP DAT MIJN
INSPIRATIE ME NIET IN DE
STEEK LAAT, WANT IK WIL
DIT VOOR ALTIJD DOEN.”**

dat bij mijn interieur paste. Dus besloot ik het zelf te proberen. En dat is aardig gelukt. Mijn koppigheid en perfectionisme kwamen daarbij zeker van pas, want ik heb veel moeten proberen en wegslijten (*lacht*).

© Wendy Mercken

man nog leefde, was ik niet zo intensief bezig met schilderen. Maar de galerij is er moeten komen om te overleven, zowel emotioneel als financieel. In die zin is mijn tegenslag ook mijn drive geweest om er iets van te maken. De ondernemer in mij is toen echt wakker geschud.”

“Maar je hoort me niet klagen. Want, als ik de kans zou krijgen om opnieuw te beginnen, dan zou ik gewoon hetzelfde doen. Ik heb ook zoveel dromen zien uitkomen. Mijn boetiek, een pracht van een zoon, een eigen kunstgalerij. En tegenslagen leren je ook alles relativëren. Ik geniet nu des te meer van de kleine dingen in het leven. Zoals de zon en de zee. Daar word ik echt instant gelukkig van. Wanneer ik ’s ochtends zonnestrallen op mijn huid voel, is mijn dag

al goed. En wat de zee betreft... Het kanaal hier in de buurt volstaat ook al (*licht*). Doe daar nog een glaasje cava en mijn vriendinnen bij en ik voel me de koning te rijk.” Helena kijkt dan ook uit naar al wat nog moet komen. “Ik hoop dat mijn inspiratie me niet in de steek laat en ik dit kan blijven doen tot ik er effectief niet meer ben. Want kunst is prachtig en raakt me elke keer opnieuw. Het is heerlijk dat ik kan doen wat ik graag doe, en er ook nog eens mijn boterham mee verdienen. Oké, iedereen heeft wel eens een mindere dag, maar ik zou het niet anders willen. Mijn schilderijen zijn mijn uitlaatklep. Ik kan er elke emotie in kwijt die ik in mijn leven ervaar. Is er iets mooier dan dat?”